

Rørdam: Jeg tillod mig før at oplæse en Erklæring af en saa anset Psykiatriker som Professor Pontoppidan, der efter hans Kendskab til Sagen, og efter hvad der forelaa den 18. Januar 1911, ikke mente, at Dr. Langhoff var Alkoholist. Det samme mener en saa anset Psykiatriker som Professor Christiansen, og Sundhedsstyrelsens Medlemmer mente det ogsaa paa det Tidspunkt. Det er jo muligt, at vi have skønnet fejl her, og at Justitsministeren ser anderledes paa det Punkt end vi, men naar Sundhedsstyrelsen har skønnet, at Langhoff ikke var Alkoholist paa det Tidspunkt, var der intet at meddele Justitsministeren. Det kan jo være, at det er en Fejl, at vi ikke have givet alle Oplysninger. Men den højtærede Justitsminister kan dog ikke bebrejde Dr. Muus, at han ikke har været i god Tro paa dette Punkt, for han skønnede netop efter alt, hvad der forelaa paa dette Tidspunkt, at Dr. Langhoff ikke var Alkoholist.

Justitsministeren (Billow): Jeg skal dertil bemærke, at Skønnet over, om en Læge — han have Tilbøjelighed til Spiritus eller ikke — bør ansættes som Distriktslæge, paahviler den ansvarlige Justitsminister og ikke Sundhedsstyrelsen.

Jessen: I de Bemærkninger, den højtærede Justitsminister gjorde til mig i sin Tale, undrede han sig over, at jeg havde været misfornøjet med, at han havde udsendt sin Forhaandsredegørelse. Den højtærede Minister gjorde gældende, at det var en objektiv Redegørelse, som han mente det rigtigt og retfærdigt at fremsætte straks, før der endnu blev Tid til at rette Angreb paa ham. Det var nu i alle Tilfælde en meget ekstraordinær Fremgangsmaade, som man hidtil, saa vidt jeg mindes, ikke har set anvendt i noget Tilfælde, hvor en Embedsmand er bleven afskediget. Hvis det skulde være Praksis herefter, naar en Embedsmand skal afskediges, at Afskedigelsen ledsages af en saadan længere Redegørelse, kunde man nogenlunde forstaa det, men derom foreligger der intet, det har den højtærede Minister ikke sagt. Og andre Ministre have ikke, naar en Embedsmand er bleven afskediget, ledsaget Afskedigelsen saa ostentativt med en Redegørelse som den, den højtærede Justitsminister her er fremkommen med. Og det maa betyde noget mere, end Justitsministeren her siger. I hvert Fald er Redegørelsen i høj Grad egnet til at fremkalde det Indtryk, at den betyder noget andet, end den højtærede

Minister siger. Den højtærede Forsvarsminister udstedte f. Eks. ikke en saadan lang Redegørelse, da han fornylig afskedigede General Arendrup. Det er derfor berettiget, at det vækker Mistanke hos os om, at der ligger noget andet bagved Udsendelsen af denne Redegørelse, end der direkte fremgaar af Ordene.

Den højtærede Minister bebrejdede mig, at jeg havde talt frem og tilbage, at der ingen Klarhed var i det, jeg havde sagt. Det er muligt — jeg skal ikke benægte det —, men det havde sin selvfølgelig Grund i, at jeg ikke paa det Grundlag, der forelaa, mente at kunne tage en tilstrækkelig afgørende Stilling til Sagen. Den var paa det Tidspunkt, jeg talte i Gaar, ikke saaledes oplyst for mig, at jeg kunde tage bestemt Stilling til det Spørgsmaal, om Dr. Muus' Afskedigelse var fuldt berettiget eller ikke. Det er naturligt, at man maa tale med Reservation om en Sag, som man ikke kan erkende er fuldt oplyst, derfor gik det ogsaa gennem min Tale i Gaar, at vi ønske denne Sag yderligere oplyst, inden vi tage endelig Stilling til den. Og det Ønske fastholde vi. Naar den højtærede Minister i denne Forbindelse nævnedes, at „Social-Demokraten“, den Gang han udsendte sin Redegørelse, havde indeholdt en Artikel, hvori det fremhævedes, at Dr. Muus var bleven fældet paa afgørende Maade, skal jeg derom henvise til nogle af mine Bemærkninger i Gaar, hvori jeg sagde, at den højtærede Ministers Indlæg var egnet til at dupere mange, som ikke ere vantede til at læse den Slags Indlæg. Lægfolk, som læse Sagførerindlæg, kunne ikke altid se gennem disse Indlæg saaledes som de, der ere vantede dertil. Efter alt, hvad vi nu have hørt og set fremkomme fra anden Side, komme vi naturligt til at se lidt anderledes paa Sagen, end da vi kun kendte den fra den højtærede Ministers ensidige Fremstilling. Jeg kan nemlig endnu ikke indrømme, at den højtærede Ministers Fremstilling er en saadan objektiv Fremstilling, som han gerne vil give det Udseende af. Jeg indrømmer, at vi overfor den lange Redegørelse, som den højtærede Minister udstedte, burde have været lidt forsigtigere, end vi have været, thi fra Debatten ved Finanslovens 1ste Behandling om Politiovergrebene under Sporvejsstrejken kendte vi, hvad Ministeren forstaaer ved en objektiv Redegørelse. Derfor kan jeg godt nu erkende, at vi maaske burde have taget lidt forsigtigere paa den højtærede Ministers Redegørelse, end vi gjorde.

Nu er der jo kommet et Sagførerindlæg